

Josep A. Fluixà

Matèria corporal

bromera poesia

Escric fragments, peces d'un sol mosaic
inacabat que és la meua petita
i única vida que us done, content,
per compartir una estima feliç
en cada vers o paraula que dic.

IRREPETIBLE VICTÒRIA

Algunos dicen que amar es algo inevitable, o simplemente un medio de existir: la conciencia.

VICENTE ALEIXANDRE

I

Que bonic és seure a prop teu,
i deixar l'hivern fora els vidres,
com un conte de fades exòtic
en un país llunyà, on la neu
i les princeses són tan reals
com el foc que ens acull
i enamora a cada instant,
quan sóc a prop teu, amor,
i una brisa suau d'estiu
ens fa créixer besos i carícies,
com un desig de tenir tot el mar
a les venes, i en el cos
la passió de les estrelles
reflectida als nostres ulls,
quan som a prop i ja no hi ha res
que pugui existir sense tu i jo!

Que bonic és deixar passar el temps
i seure a prop teu, callats,
per tal de testimoniar la nostra única,
i probablement irrepètible, victòria!

II

T'estime amb la força irrefrenable dels vents
que travessen les muntanyes i les planes,
amb el so, sempre impetuós, de l'eco
constant d'una mar embravida.

T'estime amb la immensitat de les estrelles
que transformen en eternitat, fins i tot,
un sol instant de llum capaç de foragitar,
per sempre més, la més recòndita foscó.

I t'estime també amb la claredat de l'aigua
que corre juganera entre les pedres
dels rierols encara infants que es llancen,
alegres, als verds fèrtils de les valls.

T'estime amb el nervi tenaç dels cavalls
que cavalquen lliures els dies i les hores,
sempre endavant, d'una terra que creix
inesgotable i única en la mirada de l'amant.

I t'estime també amb el desig del cos
que comparteix el goig de la paraula
murmurada a l'oïda per desbordar-se,
tots dos, amb un volgut esclat d'escuma.

T'estime amb la voluntat de les mans,
amb la certesa dels ulls, amb el recolzament
de l'abraçada, amb la fermesa del temps
i de les carícies, amb l'exactitud de la pell.

I t'estime també, és clar, perquè ets i vius,
i em reposes l'esperança, la vida que gaudisc.

III

I véns, amor, des d'una memorable primavera
i em somrius tothora com un núvol suau,
com un vent, com una font, com un riu...,
amb la força d'un milió d'estrelles, amb tot
l'enlluernament d'un atzur clar i diàfan
que exhala, quan em mires, la volta del cel.

I véns, amor, des d'un record inesborrable
i em revius la joia d'uns anys sempre instant
quan, com ara, tu pujaves al tren i tots dos
estudiàvem a València la carrera de la vida,
ignorants i, alhora, conscients de la nostra
difícil lluita per una digna i desitjada Ítaca.

I véns, amor, des del passeig d'una plaça
i em dissipes la nostàlgia i la derrota
amb l'únic foc dels teus ulls que em contemplen
des d'una inexistent i estimada fotografia:
amb agulles d'esperança teixeixes una bufanda
inacabada que no saps encara a qui regalar.

I véns, amor, des d'una primera abraçada
i em confirmes el goig i la fortuna d'un Ulisses

que guaita ja els dies amb la ferma il·lusió
d'un mar compartit amb tu, la ben nascuda
Penèlope: sens dubte, fou vàlida l'espera
i el càlid teixit dels teus braços envoltant-me.

I véns, amor, des del bes inicial d'uns llavis
i em traspasses la força de mil cavalls
que bramen dins de mi, nit i dia, l'alegria
d'un amor sòlid i gran com una muntanya
i que floreix constantment el bell fruit
del compromís renovat per dir-te que t'estime.

IV

Però digueu-me, senyora, on van
les paraules que es murmuren a l'oïda,
les paraules estimades
que es pronuncien amb la carícia
de l'aigua i l'olor del gessamí,
les paraules que prometen
records i fragments de cançons,
florides d'ametlers, llums i amors?

Sou vós qui les guarda, veritat?
No se les endú mai l'oblit!

V

Hi ha l'amor com un instant
al recer de la pluja, l'amor de sempre
que estima un cos i una paraula,
com els dies i els anys, amable
com l'aigua clara d'un riu,
entre el verd de la llum a la vida.

Hi ha l'amor veloç com un núvol,
intrèpid i encès, que busca el desig,
la fúria d'una mar embravida,
l'esguit i l'escuma, colpejant
els llavis i els pits, el riure
i la carícia, la flama que s'aviva.

Hi ha l'amor tenaç dels arbres
que s'arrelen amb força a la terra,
que creix solemne amb els fruits,
que s'entrellaça amb les mans
i que pren i fa realitat la lluita
compartida d'una illa somiada.

Hi ha l'amor entre les pedres,
com una festa enmig de la setmana,

que es recolza i s'enforteix
enfront del mur de la ignorància,
de l'adversitat, de la injustícia,
com una milotxa a contracorrent.

Com també hi ha l'amor de tots els amors,
el teu, el del gesmil i la rosa, el de l'estiu
i el de l'hivern, el que viu la il·lusió
de la primavera i el que en el temps
de tardor espera l'alba estimada,
com una dansa del goig i l'alegria.

VI

Viatjaré el teu cos com qui viatja entre
el record i l'instant, i viu sempre la il·lusió
d'un paisatge redescobert de verds
i mirades en el crepuscle d'un nou dia;
com qui viu la constància d'un desig
que el roig de l'ocàs esclata cada nit.

Viatjaré el teu cos amb l'estima pacient
de l'orfebre, com qui transforma la matèria
per fer de la imatge o la paraula un símbol,
com qui no renuncia a la vida que creix
i il·lumina els dies futurs perquè encara
hi ha l'amor, ferm, que multiplica el temps.

Viatjaré el teu cos com el primer dia,
des de l'emoció de la primera carícia,
des del somriure incert d'una espera,
des del primer bes inesperat, deixat
caure com qui deixa caure la llavor
que brota en la claror ardent d'un migdia.

Viatjaré el teu cos amb la seguretat
de qui ha navegat i ha encertat,

a pesar dels anys i de les tempestes,
quina ha estat l'illa o el port en què
s'amansia tota una mar embravida,
vençuda per una única força compartida.

Viatjaré el teu cos i visitarem de nou
el retorn i el camí, l'ahir i el demà,
d'un present amb un amor ben viu.